

СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
TRIBUNAL DE JUSTICIA DE LAS COMUNIDADES EUROPEAS
SOUDNÍ DVŮR EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL
GERICHTSHOF DER EUROPÄISCHEN GEMEINSCHAFTEN
EUROOPA ÜHENDUSTE KOHUS
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN COMMUNITIES
COUR DE JUSTICE DES COMMUNAUTÉS EUROPÉENNES
CÚIRT BHREITHIÚNAIS NA gCÓMHPHOBAL EORPACH
CORTE DI GIUSTIZIA DELLE COMUNITÀ EUROPEE
EIROPAS KOPIENU TIESA

EUROPOS BENDRIJŲ TEISINGUMO TEISMAS
AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BÍRÓSÁGA
IL-QORTI TAL-GUSTIZZJA TAL-KOMUNITAJIET EWROPEJ
HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN
TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
TRIBUNAL DE JUSTIÇA DAS COMUNIDADES EUROPEIAS
CURTEA DE JUSTIȚIE A COMUNITĂȚILOR EUROPENE
SÚDNY DVOR EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV
SODIŠČE EVROPSKIH SKUPNOSTI
EUROOPAN YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN
EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS DOMSTOL

Tisk a informace

TISKOVÁ ZPRÁVA č. 35/09

23. dubna 2009

Rozsudek Soudního dvora ve věci C-59/08

Copad SA v. Christian Dior couture SA, Société industrielle lingerie (SIL)

MAJITEL OCHRANNÉ ZNÁMKY MŮŽE PODAT NÁMITKY PROTI DALŠÍMU PRODEJI SVÝCH PRESTIŽNÍCH VÝROBKŮ SPOLEČNOSTMI ZABÝVAJÍCIMI SE VÝPRODEJEM

Je tomu tak zejména v případě dodání výrobků společnosti zabývající se výprodejem uskutečněného nabyvatelem licence v rozporu s licenční smlouvou, které vede k zásahu do image elegance a prestiže, jež těmto výrobkům propůjčuje dojem luxusu.

V roce 2000 uzavřela společnost Dior se společností Société industrielle lingerie (SIL) licenční smlouvu k ochranné známce na výrobu a distribuci dámského prádla označeného ochrannou známkou Christian Dior. Tato smlouva stanoví, že se společnost SIL za účelem zachování proslulosti a prestiže ochranné známky Dior zavazuje neprodávat tyto výrobky zejména prodejcům, kteří nenáležejí k selektivní distribuční síti, pokud k takovému prodeji neobdrží písemný souhlas společnosti Dior, a že nabyvatel licence je povinen přijmout veškerá opatření k tomu, aby zajistil dodržování tohoto pravidla svými distributory nebo maloobchodníky.

Společnost SIL však kvůli hospodářským obtížím prodala výrobky označené ochrannou známkou Dior společnosti Copad, která se zabývá výprodejem. Společnost Dior, jež měla za to, že zmíněná smlouva takovýto další prodej zakazuje, podala na společnost SIL a Copad žalobu pro porušení práv z ochranné známky. Společnosti zapojené do dalšího prodeje se však dovolávaly vyčerpání práva společnosti Dior k její ochranné známce, protože dotčené výrobky byly uvedeny na trh v EHP (Evropský hospodářský prostor) se souhlasem společnosti Dior.

Francouzský Cour de cassation (Nejvyšší soud), který o sporu rozhodoval v posledním stupni, položil Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu směrnice 89/104 o ochranných známkách¹, zejména co se týče případu, kdy nabyvatel licence jednal v rozporu s ustanovením licenční smlouvy zakazujícím v zájmu zachování prestiže ochranné známky prodej za účelem výprodeje mimo selektivní distribuční síť.

¹ Směrnice Rady 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách (Úř. věst. 1989, L 40, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 92), ve znění Dohody o Evropském hospodářském prostoru ze dne 2. května 1992 (Úř. věst. 1994, L 1, s. 3; Zvl. vyd. 11/52 s. 3).

Soudní dvůr nejprve konstatuje, že se majitel ochranné známky může dovolávat práv, která z ní plynou, proti nabyvateli licence, jenž poruší ustanovení licenční smlouvy zakazující v zájmu zachování prestiže ochranné známky prodej takových výrobků, jako jsou ty, o něž se jedná v původním řízení, společně zabývajícím se výprodejem, pokud se prokáže, že toto porušení vede z důvodu skutkových okolností věci, o níž se jedná v původním řízení, k zásahu do image elegance a prestiže, který zmíněným produktům propůjčuje dojem luxusu.

Směrnice totiž umožňuje majiteli ochranné známky uplatňovat práva, jež mu plynou z jeho ochranné známky, vůči nabyvateli licence, jestliže tento nabyvatel poruší určitá ustanovení licenční smlouvy stanovená v čl. 8 odst. 2 směrnice, zejména pak ustanovení, která se týkají jakosti výrobků. Jakost prestižních výrobků nevyplývá pouze z jejich hmotných vlastností, ale též z image elegance a prestiže, jenž jim propůjčuje dojem luxusu. V tomto ohledu je ovšem takový selektivní distribuční systém, jako je ten, o který jde v projednávané věci, a který má za cíl zajištění zhodnocující prezentace výrobků v místě prodeje, zejména co se týče umístění, reklamy, prezentace výrobků a obchodní politiky, schopen přispět k dobrému jménu daných výrobků, a tudíž i k zachování jejich dojmu luxusu.

Nelze tudíž vyloučit, že prodej prestižních výrobků nabyvatelem licence třetím osobám, které nejsou součástí selektivní distribuční sítě, ovlivňuje i samotnou jakost těchto výrobků, takže v uvedeném případě musí být **smluvní ustanovení zakazující tento prodej považováno za ustanovení spadající do působnosti směrnice o ochranných známkách**. Příslušný vnitrostátní soud musí ověřit, zda s ohledem na skutkové okolnosti sporu, který mu byl předložen, vede porušení takového ustanovení, jako je to, o něž se jedná v projednávané věci, k poškození dojmu luxusu prestižních výrobků, a ovlivňuje tím jejich jakost.

Následně Soudní dvůr uvádí, že **prodej uskutečněný v rozporu s některým z ustanovení licenční smlouvy, zakazujících další prodej společně zabývajícím se výprodejem, které nepatří do selektivní distribuční sítě, může být ve smyslu směrnice považován za provedený bez souhlasu majitele ochranné známky, pokud se prokáže, že takovéto protiprávní jednání porušuje některé z ustanovení uvedených ve směrnici**.

Třebaže uvedení výrobků označených ochrannou známkou na trh nabyvatelem licence musí být v zásadě považováno za uvedení na trh provedené se souhlasem jejího majitele, platí nicméně, že **se licenční smlouva nerovná absolutnímu a bezpodmínečnému souhlasu majitele ochranné známky s tím, aby nabyvatel licence uvedl na trh výrobky označené touto ochrannou známkou**.

Směrnice totiž výslovně stanoví možnost, aby majitel ochranné známky uplatnil práva, jež mu tato známka zjednává, proti nabyvateli licence, který poruší určitá ustanovení licenční smlouvy.

Směrnice musí být tudíž vykládána v tom smyslu, že uvedení výrobků označených ochrannou známkou na trh nabyvatelem licence při nedodržení některého ustanovení licenční smlouvy brání vyčerpání práva, jež svému majiteli zjednává ochranná známka, ve smyslu uvedené směrnice, pokud se zjistí, že toto ustanovení odpovídá jednomu z ustanovení uvedených v jejím čl. 8 odst. 2.

Konečně Soudní dvůr rozhodl, že **poškození dobrého jména ochranné známky může v zásadě představovat zákonný důvod ve smyslu zmíněné směrnice k tomu, aby majitel ochranné známky podal námitky proti dalšímu prodeji prestižních výrobků, které byly jím nebo s jeho souhlasem uvedeny na trh v EHP**.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

Dostupné jazyky: ES, CS, DE, EL, EN, FR, IT, HU, NL, PL, RO, SK

*Úplný text rozsudku se nachází na internetové stránce Soudního dvora
<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=CS&Submit=rechercher&numaff=C->
Obecně ho lze konzultovat od 12 hod SEČ v den vydání.*

*Pro více informací kontaktujte prosím Balázse Lehoczkého
Tel.: (00352) 4303 5499 Fax: (00352) 4303 2028*

Filmové nahrávky z vyhlášení rozsudku jsou k dispozici prostřednictvím Europe by Satellite (EbS), služby poskytované Evropskou komisí, Generálním ředitelstvím pro tisk a informace, L-2920 Lucemburk, Tel: (00352) 4301 35177 Fax: (00352) 4301 35249 nebo B-1049 Brusel, Tel: (0032) 2 2964106 Fax: (0032) 2 2965956